10 Φεβρουαρίου 2016

Να πως από αδιάφορος για την πίστη έγινα μοναχός

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη

Δι’ ευχών των Αγίων πατέρων ημών... ελέησον ημάς», είπε ό ιερεύς και τελείωσε ή Κυριακάτικη Θεία Λειτουργία. Προσκυνήσαμε τις εικόνες, πήραμε αντίδωρο και βγήκαμε στην αυλή της Μονής, περιμένοντας να κτυπήσει ή καμπάνα για την Τράπεζα. Ήμασταν αρκετοί επισκέπτες στη Μονή παρ’ όλο που ήταν αρχή ανοίξεως. Ό καιρός είχε μία ελαφριά ψύχρα και έναν πλούσιο ήλιο. Μου άρεσε να βλέπω μέσα στην πρωινή δροσιά τη θάλασσα στα πόδια μου και πάνω από το κεφάλι μου, τον γηραιό Άθωνα, που με τις βαθιές και απάτητες χαράδρες του κατέβαινε μέχρι το μοναστήρι, για να λειτουργηθεί κι αυτός.

Κοίταξα γύρω μου και προτίμησα μία θέση δίπλα σ’ ένα γηραιό μοναχό, που καθόταν κάτω από τον ανοιξιάτικο ήλιο περιμένοντας την ώρα της Τραπέζης. Όλα εδώ έχουν τον δικό τους χρόνο. Κάθισα σιωπηλός, προσεκτικά, για να μην ταράξω την ησυχία του παππού, που με κλειστά τα μάτια κάτι σιγομουρμούριζε. Βυθίστηκα και εγώ στις σκέψεις μου, για τα ωραία που μας χαρίζει η κυρία Θεοτόκος μέσα στο Περιβόλι της. Μου ήταν όμως πρόκληση το παρατεινό-μενο ψαλμομουρμουρητό του παππού. Έστησα αυτί λοιπόν και σιγά-σιγά μπήκα και εγώ στον επαναλαμβανόμενο ρυθμό του. «Αγίω Πνεύματι, πάσα ή κτίσις καινουργείται, παλινδρομούσα εις το πρώτον...». Ήταν ό πρώτος ήχος και ή «βελόνα» είχε «κολλήσει» στους Αναβαθμούς. Ωραίο «κόλλημα», σκέφθηκα.

Το σιγόψαλλα και εγώ μερικές φορές. Γύρισε τότε ό παππούς και με κοίταξε. Χαμογέλασε και με ρώτησε: ...

– Από πού’ είσαι εσύ;
Από τις Καρυές, Γέροντα.
Πάτερ μου, είναι τιμή για μας που μας έφερε ή Κυρά ή Παναγιά στο Περιβόλι της, και μας τα χαρίζει όλα απλόχερα. Να προσέχουμε να μη την στενοχωρούμε, και εσείς οι μικρότεροι με τις αταξίες σας, και εμείς οι γεροντότεροι με την ξεροκεφαλιά μας. Έχεις χρόνια μοναχός;
Τί να σας πω Γέροντα, δεν τα μετράω, άκουσα, καλή ώρα, έναν άλλον παλαιό μοναχό, ότι ό Θεός δεν τα μετράει τα χρόνια του μονά-χου, παρά μόνον τα ζυγίζει, και έτσι έκοψα το μέτρημα και φροντίζω να παίρνω βάρος.
Χαμογέλασε ό Γέροντας. Σοφός ό λόγος που άκουσες. Θέλεις ν’ ακούσης και από έμενα κάτι για την σοφία της Παναγίας μας; Πώς με έφερε εδώ στο Περιβό-λι της;
Αν θέλω λέει. Διψάω για ν’ ακούσω, απάντησα, αυξάνοντας την προσοχή μου.
Ή καταγωγή μου είναι από το Άργος Ορεστικό -άρχισε ό παππούς- και έγινα μοναχός στα 22 μου χρόνια. Υπηρετούσα τότε, παιδί μου, στην Μ.Ο.Μ.Α., αν την ξέρης; Ήταν μία τεχνική υπηρεσία του στρατού, στην οποία δούλευαν και πολίτες. Εγώ ήμουν οδηγός. Βέβαια, ή ζωή μου δεν είχε καμία σχέση με την Εκκλησία. Καταλα-βαίνεις, μία ζωή κοσμική, καφενεία, σφαιριστήρια, γλέντια και όλα τα συνακόλουθα.
Μία μέρα, λοιπόν, οδηγώντας το φορτηγό με γεμάτο φορτίο, κατέβαινα από το Άργος Ορεστικό και είχα στο δεξί μου χέρι τον γκρεμό. Ήμουν μόνος, χωρίς συνοδηγό. Καθώς ήταν κατηφόρα με στροφές, θέλησα να μειώσω την ταχύτητα για να ελέγχω το όχημα. Πατώντας τα φρένα, βλέπω ότι δεν λειτουργούσαν. Με έπιασε πανι-κός. Προσπαθούσα, αλλά τίποτε. Προχώρησα μερικές στροφές του βουνού, προσπαθώντας να μειώσω την ταχύτητα, αλλά εις μάτην. Ή ταχύτητα αυξανόταν. Ό δρόμος ήταν χωματένιος, είχε λακκούβες, πέτρες άπ’ το βουνό. Σε μία μεγάλη λακκούβα, που δεν μπόρεσα να αποφύγω, έγινε αυτό που φοβόμουν. Χάνω τον έλεγχο του τιμονιού και στρέφεται το φορτηγό προς τον γκρεμό. Με το που βλέπω τις μπροστινές ρόδες στον αέρα, κλείνω με τα χέρια τα μάτια μου, για να μη δω τον θάνατο μου και με κραυγή απελπισίας, φωνάζω: «Παναγία μου». Εκεί που είχα τα μάτια μου σφαλισμένα με τα χέρια, πάτερ μου, πώς συνέβη δεν ξέρω, αισθάνομαι ένα τράνταγμα. Κατεβάζω τα χέρια μου και τί λες ότι βλέπω; Βλέπω το φορτηγό σταματημένο στην άλλη πλευρά του δρόμου με κατεύθυνση προς τα πάνω. Έτρεμα ολό-κληρος. Δεν μπόρεσα να το συνειδητοποιήσω. Έκατσα λίγη ώρα να συνέλθω. Με τα πολλά, έλεγξα το φορτηγό και όλα λειτουργούσαν μία χαρά. Είπα το γεγονός σε μερικούς συναδέλφους, άλλοι μου είπαν «φοβερό πράγμα», άλλοι μισοκορόιδευαν. Δεν το καλλιέργησα όμως μέσα μου περισσότερο, το προσπέρασα.

Το απόγευμα συνάντησα έναν φίλο μου, που ήταν πολύ της Εκκλησίας, αλλά δεν

τον έκανα συχνά παρέα, γιατί τον περνούσα για ψιλοχαζό. Δεν πήγαινε σε καφενεία, ούτε σε άλλα μέρη, όπως όλοι οι φίλοι μας. Του είπα το γεγονός. Μεγάλη και συγκινητική, μου λέει, ή ιστορία σου. Ν' ανάψεις ένα κερί, να προσευχηθείς και να ευχαρίστησης τον Θεό. Μου πρότεινε, πριν πάμε μαζί στην εκκλησία να επισκεφθούμε μία οικογένεια που είχε ένα αυτιστικό, ένα καθυστερημένο παιδάκι, για να δώσουμε μία παρηγοριά. Δέχθηκα και πήγαμε. Φθάσαμε και κτυπήσαμε την πόρτα. Την είχα ακουστά αύτη την φουκαριάρα τη μάνα με το παιδί. Έλα, όμως, που το παιδάκι δεν ήταν καθυστερημένο. Με το που μπήκαμε στο σπίτι, πρώτος ο φίλος και εγώ πίσω του, μόλις με βλέπει το παιδί, σηκώνεται και άρχισε να φωνάζει με μία φωνή καθόλου παιδική, αλλά άγρια, βραχνή, με βρυχηθμό.
-Φύγε εσύ. Εσύ εκεί, φύγε από εδώ. Εξαφανίσου. Φύγε εσύ πού κάνεις παρέα με την μαυροφόρα.
Εγώ τα 'χασα. Δεν καταλάβαινα τίποτε. Δεν μπορούσα να κατα-λάβω, για ποιο λόγο ξαφνικά οι φωνές, και για ποια μαυροφόρα λέει. Στεκόμουν με απορία. Γιατί φωνάζει αυτό το μικρό έξαλλο; Άρχισε τότε ό μικρός να μου πετά αντικείμενα. Ό,τι έβρισκε μπρο-στά του. Μπήκε στη μέση ο φίλος μου και φύγαμε βιαστικά. Εγώ ήμουν αμήχανος.
– Τί ήρθαμε εδώ, του λέω, και με βρίζει αυτό το μικρό; Πού με ξέρει και για ποια μαυροφόρα λέει;
Φύγαμε, λοιπόν, και πήγαμε στην εκκλησία. Άναψα το κερί μου, είπα ότι θυμόμουν από προσευχή, χαιρέτησα τον παπά και κίνησα για το σπίτι μου, γιατί είχε βραδιάσει. Μέσα μου, όμως αναλογιζό-μουν: – Τί είναι όλα αυτά; Για ποια μαυροφόρα λέει; Έτσι προβλη-ματισμένος καθώς πλησίαζα σπίτι μου, από την πλάγια μεριά πού ήταν όλο τοίχος, ενώ ήταν νύχτα προχωρημένη -ύπ' όψη ότι αυτά έγιναν πριν την κατοχή, πού δεν υπήρχαν ούτε τηλεοράσεις, ούτε στα χωριά κινηματογράφοι- πάνω σ' αυτόν τον τοίχο, λοιπόν ανοίγει ένα φως δυνατό και βλέπω. Τί λες να βλέπω; Βλέπω σαν σε κινηματογρά-φο ένα φορτηγό να κατεβαίνει από το βουνό, τον εαυτό μου να οδηγεί, να προσπαθεί να ελέγξει το όχημα, αυτό να τρέχει, να πέφτει στη λακκούβα, να χάνω τον έλεγχο, να στρέφεται το φορτηγό προς τον γκρεμό, να κλείνω τα μάτια μου, φωνάζοντας «Παναγία μου»... και ξαφνικά, στον ουρανό ψηλά, πάνω από τον γκρεμό, βλέπω μία πανύψηλη γυναίκα, με μαύρα ρούχα, να πιάνει το φορτηγό στον αέρα, όπως πιάνουμε εμείς ένα σπιρτόκουτο, να το γυρνά και να το βάζει στην αντίθετη κατεύθυνση του δρόμου. Ήταν, αδελφέ μου, ή Κυρά μας ή Παναγία. Τότε αναγνώρισα το περιστατικό που μου συνέβη με το φορτηγό. Έπεσα κάτω αμέσως, συγκλονισμένος και άρχισα να κλαίω με λυγμούς. Τότε κατάλαβα το φοβερό που μου συνέβη. Σηκώνομαι μετά από ώρα, με δάκρυα και τρέχω και το λέω του παπά. Του είπα τα πάντα, και ειδικά το τελευταίο, που τα είδα όλα σε ταινία, και ειδικά για την ψηλή και όμορφη μαυροφόρα, που σταμάτησε το φορτηγό στον αέρα και ήμουν εγώ μέσα.

Συγκλονίσθηκε ό παπάς όταν τ’ άκουσε όλα. Μεγάλο θαύμα, παιδί μου, να ευχαριστήσουμε και να δοξάσουμε τον Θεό και την Παναγία μας.
Τότε, πάτερ μου, συνειδητοποίησα μέσα μου, μου ήρθε κάτι σαν φωτισμός, ότι δεν είμαι για τον κόσμον αυτόν. Τέτοιο θαύμα μου έκανε η Παναγία μας και εγώ κάθομαι στον κόσμο; Που να πάω, όμως; Μου λέει, καλή ώρα ό παπάς, αν θες να ευχαρίστησης τον Θεό και να σώσεις την ψυχή σου, να πας στο Περιβόλι της Παναγίας, σ’ αυτή που σε έσωσε. Έτσι, αδελφέ μου, ήρθα στο Άγιο Όρος και δοξάζω τον Θεό για την πανάγαθη Πρόνοια Του. Θα μπορούσα να πω κι εγώ, μαζί με τον Απόστολο Παύλο, «ουκ εγγυώμην απειθής τη ουρανίω οπτασία» (Πραξ. 26, 19).
Με συγκίνηση άκουσα την ιστορία του παππού και τα θαυμάσια της Κυράς μας της Παναγίας. Θέλησα να τον ρωτήσω για κάποιες απορίες μου, αλλά ακούσθηκε ή καμπάνα της Τραπέζης. Σηκωθήκαμε και μαζί με όλους τους πατέρες μπήκαμε στην Τράπεζα. Τον αναγνώ-στη δεν τον πολυπρόσεχα, γιατί έφερνα στο νου μου όλο το γεγονός που άκουσα και με είχε συγκλονίσει. Κρυφά λοξοκοίταζα την γαλή-νια μορφή του παππού. Περίμενα να γίνει προσευχή, να βγούμε και να ξανασυναντήσω τον Γέροντα. Τουλάχιστον να μάθω το Όνομα του. Μιλάγαμε τόση ώρα και δεν ήξερα πώς τον λένε. Κτύπησε το κουδούνι ό ηγούμενος, κάναμε προσευχή και αρχίσαμε να βγαίνουμε. Ό παππούς βγήκε από τους πρώτους. Μέχρι να βγω είχε εξαφανισθεί. Χρόνο δεν είχα να τον ψάξω, γιατί το καραβάκι έφευγε. Έτσι, πήρα τον ντορβά μου και κίνησα για την παραλία, ευχαριστώντας μέσα μου τον κτήτορα, το Βασιλόπουλο εκείνο που αγίασε, για την παρη-γοριά που μου έδωσε.
Αυτό, ήταν αγίου κέρασμα.

Καρυές, Σεπτέμβριος 2008
1. Μοναχός Παίσιος Καρεώτης
2. Πρωτάτον αριθ. 112

Πηγή: romnios.gr